

Els nens ajuden als nens

Fragment del cartell de la jornada missionera.

full

D I O C E S À

S O L S O N A | V I C

La infància missionera

El dia 26 de gener se celebra la jornada de la Infància Missionera, una de les quatre obres missionals pontifícies. Com les altres tres obres, té per finalitat transmetre als catòlics un esperit universal i missioner, i a diferència de les altres (la Propagació de la Fe, Sant Pere Apòstol i Pontifícia Unió Missional), la Infància Missionera destina tots els seus esforços als infants o, per ser més precisos, els infants són els protagonistes d'aquesta obra; és una obra dels infants per als infants.

La idea de fundar-la en l'Església va néixer fa 170 anys quan un bisbe francès, Charles-Auguste Forbin-Janson, va veure que a la Xina molts nens

morien sense ser batejats i el fet de no poder ajudar-los personalment el va fer decidir a fundar una obra que es dediqués a l'evangelització dels infants, amb la col·laboració dels mateixos infants. Es pot sintetitzar amb el lema «Els infants ajuden els infants» i consisteix senzillament en la pregària i l'ajuda econòmica.

Els nens i nenes d'Infància Missionera resen cada dia una avemaria per tots els infants del món. Hi ha uns 115 països on l'obra és activa.

Es vol portar l'evangeli a tots els nens, que són el present i futur de l'Església, per obrir el seu cor mitjançant l'oració.

Diumenge III durant l'any | Cicle A

Lectura del llibre del profeta Isaïes (8,23b-9,3)

En temps passat, el Senyor humilià el país de Zabuló i de Neftalí, però a la fi dels temps enaltirà el camí del Mar, l'altra banda del Jordà, Galilea dels pagans.

El poble que avançava a les fosques ha vist una gran llum, una llum resplendeix per als qui vivien al país tenebrós. Els heu omplert de goig, d'una alegria immensa; s'alegren davant vostre com la gent a la sega, com fan festa els vencedors quan reparteixen el botí. Heu trossejat el jou que li pesava, la barra que duia a l'espatlla i l'agulló del qui l'arriava; tot ho heu trossejat com al dia de Madian.

Salm responsorial (Salm 26)

El Senyor m'il·lumina i em salva.

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1,10-13.17)

Germans, pel nom de Jesucrist, nostre Senyor, us demano que aneu d'acord i que no hi hagi divisions entre vosaltres; estigueu ben units en una sola manera de pensar i en un sol parer. Perquè alguns de la casa de Cloa m'han parlat de les desavinences que hi ha entre vosaltres. Vull dir que cada un de vosaltres afirma: «Jo sóc partidari de Pau», «doncs jo, d'Apol·ló», «jo, de Queses», «jo, de Crist». Com és això? El Crist està dividit? És que Pau ha estat crucificat per vosaltres o heu estat

batejats en el nom de Pau? Crist no m'ha enviat a batejar, sinó a anunciar l'evangeli, i a fer-ho sense recórrer a un llenguatge de savis, perquè la creu de Crist no perdi el seu valor.

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (4,12-23)

Quan Jesús sentí a dir que Joan havia estat empresonat, se'n tornà a Galilea, però no anà a viure a Natzalet, sinó a Cafarnaüm, vora el llac, a la regió de Zabuló i de Neftalí, perquè s'havia de complir allò que anunciava el profeta Isaïes: «País de Zabuló i de Neftalí, camí del mar, l'altra banda del Jordà, Galilea dels pagans: El poble que vivia a les fosques ha vist una gran llum, una llum resplendeix per als qui vivien al país tenebrós.»

Des d'aquell temps Jesús començà a predicar així: «Convertiu-vos, que el Regne del cel és a prop.»

[Tot vorejant el llac de Galilea, Jesús veié dos germans, Simó, l'anomenat Pere, i Andreu. Estaven tirant el filat a l'aigua, perquè eren pescadors, i els digué: «Veniu amb mi, i us faré pescadors d'homes.» Immediatament abandonaren les xarxes i se n'anaren amb ell. Més enllà veié altres dos germans, Jaume i Joan, fills de Zebedeu. Eren a la barca amb el seu pare, repassant les xarxes, i Jesús els cridà. Ells abandonaren immediatament la barca i el pare, i se n'anaren amb ell. I anava per tot Galilea, ensenyant a les sinagogues, predicant la Bona Nova del Regne i guarint entre la gent tota malaltia.]

2

full

Presó de Joan, predicació de Jesús | Mn. Marc Majà i Guiu

Joan Baptista havia consagrat la seva vida a anunciar el compliment de les promeses de Déu als profetes d'Israel. Ell, tot exhortant el poble a viure un baptisme de conversió, anunciava, al mateix temps, que s'estava apropant Aquell que batejaria amb l'Esperit Sant: el Messies de Déu, el Crist.

L'evangeli de la missa d'avui recull el moment crític en què Jesús, després d'haver-se fet batejar per Joan, s'assabenta del seu empresonament. Certament, es tracta d'una mala notícia per a Jesús: tant perquè ell apreciava Joan Baptista com perquè, a més, amb el seu empresonament s'estava dificultant la bona marxa del projecte de Déu. Què fer davant aquest contratemps? Si la predicació de Joan, que precisament s'orientava a preparar la vinguda del Messies, havia estat truncada, com havia de reaccionar

Jesús mateix? De ben segur que no li faltaven motius per a fer-se enrere en la seva missió: per de ser empresonat com Joan, dubtes sobre el mateix pla de Déu, per que la seva predicació no fos acollida... Tanmateix, la reacció de Jesús és, lluny de dubtes, pors o desànim, plena de confiança en Déu: «quan Jesús sentí a dir que Joan havia estat empresonat, [...] començà a predicar així: "Convertiu-vos, que el Regne del cel és a prop"».

Si bé l'enduriment del cor humà aconsegueix empresonar Joan Baptista, no aconsegueix, tanmateix, empresonar la Paraula de Déu i, per tant, aquesta s'obre pas, i ho fa encara amb més força, directament a través de Jesús. Aprenguem del nostre Mestre i, sobretot, demanem-li la mateixa confiança i col·laboració amb el pla salvífic de Déu.

Els nostres sants, ahir i avui! | Romà Casanova, bisbe de Vic.....

El Pla Diocesà Pastoral ens recorda, durant aquests cinc anys de la seva vigència, la crida universal a la santedat, que és un dels temes centrals del Concili Vaticà II. La santedat és un do de Déu que ens fa participar de la seva vida. Mitjançant els sacraments, i de manera especial els sacraments de la iniciació cristiana —el baptisme, la confirmació i l'Eucaristia—, rebem el do de la santedat. Recordem sempre que la santedat del cristià és una crida, però, al mateix temps, és una resposta al do rebut. Sigues el que ets!, repetien els primers Pares de l'Església als cristians batejats. És també aquesta la crida que cal que ressoni sempre en el nostre cor i que doni com a fruit la santedat de la nostra vida.

En el curs pastoral actual som convidats a tenir presents els nostres sants. Al llarg de la nostra història diocesana molts han respost a la crida del Senyor a viure en la seva santedat. Set d'aquests han estat canonitzats per l'Església i són la glòria de la nostra diòcesi: Bernat Calbó, Miquel dels Sants, Pere Almató, Antoni Maria Claret, Joaquina de Vedruna, Francesc Coll, Carme Sallés. I setanta-nou han estat beatificats, el bisbe màrtir Salvi Huix, Pere Tarrés, preveres màrtirs a Tarragona; els màrtirs claretians, a Barbastre, a Mèxic i a Tarragona; els beats màrtirs relacionats amb l'ensenyament: maristes, dominiques de l'Anunciata, escolapis, salesians, vedrunes, germans de la Escoles Cristianes, fills de la Sagrada

Família; els màrtirs de vida contemplativa: dominics, monjos de Montserrat, una carmelita, carmelites descalços, mínimes; els beats màrtirs de l'Orde Hospitalari de Sant Joan de Déu; i un laic màrtir: Miquel Peiró. Vull solament parar-me en el beat més jove, en el moment del seu martiri tenia divuit anys: Hildebrand Maria Casanovas i Vilà, fill dels Hostalets de Balenyà. I en vull parar perquè li encomanem especialment el jovent de les nostres famílies i parròquies; que la seva intercessió els ajudi a fressar sempre camins d'autèntica llibertat, unida a la veritat i a l'amor.

Aquest any som convidats a recordar-los especialment, a celebrar les seves festes amb agraïment i amb la devoció que ens porti a imitar-los, i a demanar la seva intercessió perquè nosaltres siguem fidels a la fe cristiana en el nostre avui. També és un any per a visitar els llocs que tenen relació amb ells. Quants no heu visitat encara els llocs que tenen relació amb els nostres sants i beats? A Vic, a Sallent, a Gombren tenim els llocs del naixement o de la vida dels nostres sants, amb espais adequats per a conèixer-los millor i pregar amb ells.

El Full diocesà ha de tenir present aquest any l'objectiu de presentar la vida i el testimoni dels nostres sants. I a les parròquies i temples que tenen relació amb els sants i els beats no hi pot mancar una imatge o una icona o fotografia que ens els faci presents i sigui objecte de devoció per als seus convilatans.

3

full

Agenda litúrgica de la setmana

26 ■ Diumenge III de durant l'any

/ **Cicle A.** Sants Timoteu i Titus, bisbes (s. I).

Lectures: Isaïes 8,23b-9,3 / Salm 26 / 1Corintis 1,10-13.17 / Mateu 4,12-23

Litúrgia de les hores: Setmana III

27 ■ Dilluns. Santa Àngela Mèrici, verge (1474-1540). Sant Enric d'Osó i Cervelló, prevere (1840-†1896).
Lectures: 2Samuel 5,1-7.10 / Salm 88 / Marc 22-30

28 □ Dimarts. Sant Tomàs d'Aqui-

no, prevere i doctor de l'Església (1225-1274). Sant Valeri.

Lectures: 2Samuel 6,12b-15.17-19 / Salm 23 / Marc 3,31-35

2 ■ Dimecres. Sant Pere Nolasc, religiós (1180-1258).

Lectures: 2Samuel 7,4-17 / Salm 88 / Marc 4,1-20

30 ■ Dijous. Santa Martina, màrtir (†226). Sant Lesmes, abat (s. XI).

Lectures: 2Samuel 7-18-19.24-29 / Salm 131 / Marc 4,21-25

31 □ Divendres. Sant Joan Bosco, prevere (1815-1888).

Lectures: 2Samuel 11,1-4a.5-10a.13.17 / Salm 50 / Marc 4,26-34

1 ■ Dissabte. Sant Pioni, màrtir (†250). Santa Veridiana, verge (†1242).

Lectures: 2Samuel 12,1-7a.10-17 / Salm 50 / Marc 4,35-41

2 □ Diumenge: La Presentació del Senyor.

Lectures: Malaquies 3,1-4 / Salm 23 / Hebreus 2,14-18 / Lluc 2,22-40

El martiri de sant Pere Almató (I)

La partença del missioner

Una data especial marca la vida del nostre missioner. Va ser el 17 de juliol de 1852, en què va salpar de Cadis la fragata *Victoria* rumb a les Filipines, doblant el cap de Bona Esperança. Hi anava l'anomenada «Missió 76» de dominics cap a l'Extrem Orient. Havien començat a numerar-les a mitjan segle XVI, i és veritat que en gairebé totes van abundar cognoms catalans. En aquest viatge que comença a Cadis el 17 de juliol hi anaven 18 religiosos.

A principis de 1855, a vint-i-quatre anys d'edat, estant a les Filipines, va aconseguir el que desitjava des de feia temps: que el destinessin a les missions del Vietnam, o del Tonquín, com es deia llavors. El capítol provincial li va assenyalar com a camp d'apostolat el Tonquín Oriental. Coneguda la notícia, va escriure immediatament al seu pare, l'11 de gener de 1855. Li deia que des de temps enrere demanava al Senyor i a la Santíssima Verge que l'enviessin a terres del Vietnam.

Les persecucions al Vietnam

Els dominics estaven al Vietnam des de 1676, en què hi van arribar els pares Joan de Santa Creu, del convent de Sant Esteve de Salamanca, i Joan d'Arjona, del de Plasència, a Càceres. Es van ocupar de l'anomenat Vicariat Oriental. La religió cristiana era prohibida, i la prohibició va romandre en vigor fins a 1802. Llavors va començar un període de pau que va durar vint anys. Va ser per gratitud de l'emperador Gia-Long al suport que havia rebut dels francesos. Amb anterioritat, en 1745 van ser martiritzats sant Francesc Gil de Federich i sant Mateu Alonso Leciana. En 1773 van rebre el martiri sant Jacint Castañeda i sant Vicenç Liem de la Pau, dominic nadiu.

El successor de Gia-Long (Minh-Mênh) va perseguir de nou als cristians. Van morir sacerdots, catequistes i fidels en general. D'aquests, 77 van ser beatificats per Lleó XIII, entre ells l'avui sant Ignasi Delgado, sant Domènec Henares i sant Josep Fernández.

Quan va arribar allí Almató en 1855, els decrets de persecució dels cristians estaven en vigor, encara que, de fet, no s'executaven. Però els missioners no podien exercir el seu apostolat amb la llibertat que era de desitjar. En honor a la veritat, tampoc no

reben hostilitat com en altres ocasions. Els progressos en l'evangelització havien estat grans, i així pocs anys abans (1848) van dividir el vicariat que tenien confiat en dos: l'Oriental i el Central. Almató va ser enviat, de fet, a l'Oriental.

Les cases de Déu

Se sap que els missioners van continuar fomentant de manera especial les anomenades «Cases de Déu», pròpies d'aquestes regions del Vietnam, que van ser molt lloades per la Santa Seu. Era freqüent que els dominics rebessin entorn de la missió alguns nens de deu a dotze anys. Els mantenien i instruïen fins a enviar-los al seminari o al col·legi de catequistes. Després que aquells joves rebien el sacerdoci o es convertien en catequistes, eren distribuïts per les cases de missió perquè exercissin el ministeri propi. Portaven vida comuna amb els sacerdots. Aquests catequistes no contreïen matrimoni, i fins a la mort perseveraven com a alumnes de la «Casa de Déu». Eren lliures, no obstant això, per a tornar al segle si volien, perquè cap, excepte els sacerdots, no estava lligat per vots. Els sacerdots nadius i els catequistes procedien de les «Cases de Déu».

Almató en plena persecució

La persecució contra els cristians va empitjorar en 1857, dos anys després de l'arribada d'Almató. Van començar llavors a portar a la pràctica els antics decrets, mai retirats. Eren perseguits els cristians pel fet de ser-ho. Per provar si eren cristians o no, llançaven davant d'ells una creu perquè la trepitgessin. En 1857 van martiritzar, entre uns altres, al bisbe gallec sant Josep Maria Díaz Sanjurjo. L'any següent, 1858, l'asturià sant Melcior García Sampedro. Per a frenar la persecució, de res no va servir l'anomenada expedició franco-espanyola en 1858 i 1859. Poc es va aconseguir amb l'esforç que, França especialment, va fer per treure missioners europeus del Vietnam i traslladar-los a Macau.

D'aquesta expedició parlava Almató en una carta al seu pare el 15 de desembre de 1858. Deia llavors que havien crescut en gran manera els mals en aquelles missions. El quadre que traçava era desolador: *«Un senyor Vicari Apostòlic va ser martiritzat atroçment, diversos sacerdots decapitats, desterrats molts catequistas i cristians; destruïts pobles sencers, i turmentats cruelment quants no volien abandonar la Religió. —Es preguntava:— Qui podrà explicar tots els mals d'aquestes cristiandats, i plorar-los com es mereixen? Si els superiors em massessin sortir de la missió i passar a Macau, tornaré a escriure'ls. Al present no puc ser més llarg. Encomanin-me molt a Déu. Memòries als quals vostè sap que haig d'estar agraït».*

El dominic pare Gaínza va aconseguir que un vapor francès recorregués les costes del Vietnam per salvar, si era possible, els missioners que poguessin arribar a determinats ports. Al pare Almató li van manar posar-se en camí per prendre aquell vaixell, però va arribar quan ja havia partit.

En previsió del martiri: «alegreu-vos per la gràcia que m'han concedit»

El 3 d'agost de 1859 va escriure de nou al seu pare. Suposava que ja l'havia plorat per mort, i ell tampoc no havia pensat viure fins a la data en què escrivia, ni tenia grans esperances de sobreviure a tan gran persecució. Es mostrava convençut que l'astuta política d'Europa havia burlat completament les esperances dels cristians. Després es parava a fer una descripció molt detallada: *«Els mals que hem sofert fins ara són grans; les nostres missions en un altre temps molt florents han perdut la seva verdor i bellesa. Quants pobles destruïts, quants cristians robats, quants ministres del Senyor morts o robats! Vénen veritablement ganes de plorar en veure que a uns els porten al patíbul, a uns altres els tenen sumits en calabossos per molt temps i a uns altres, després d'haver-los saquejat les cases, les ensorren, deixant-los al carrer sense un tros de pa amb què sustentar la seva vida. Ai de nosaltres que hem pecat!»*

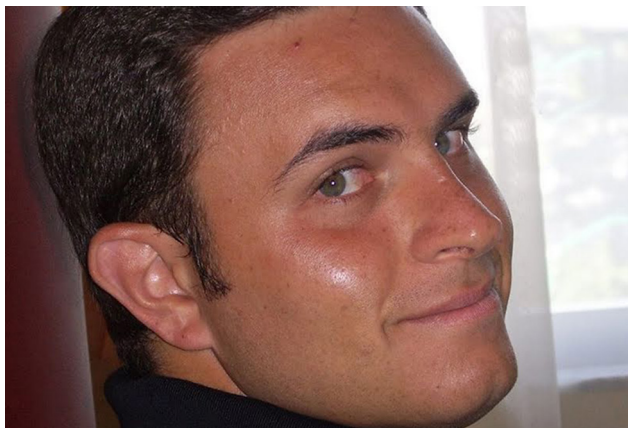
Ell es trobava amb bastanta salut, però no tan bona com fóra de desitjar, per les circumstàncies que travessaven. Feia set mesos que estaven dos europeus amagats en una petita casa, i acabava així: *«Si vós sabeu que m'han agafat i martiritzat per la fe, no ploreu, ans alegreu-vos per la gràcia que m'ha estat concedida. Dono l'adéu a vós, a la meva mare, al meu germà i germanes i als nostres parents i amics, per si no els poguéu escriure una altra carta. Encomaneu-me molt al Senyor i a la Verge, perquè em donin les gràcies necessàries per a morir pel seu amor.»* Efectivament, aquesta sembla que va ser l'última carta de sant Pere Almató a la seva família.

(Aquest article es basa en la ponència que el P. Vito T. Gómez presentà en el passat curset d'estiu de la diòcesi de Vic.)

Dades biogràfiques

Oriünd de Sant Feliu Saserra, obeint la indicació de sant Antoni Maria Claret ingressà en el convent dominic d'Ocaña a disset anys. En el seminari es distingeix per la seva dedicació a l'estudi i per la seva pietat; des de llavors desitja evangelitzar en terres d'Orient. Abans de concloure els seus estudis és enviat a Filipines, on s'ordena sacerdot.

La carta que escriví un sacerdot al Papa abans de morir i que ha comocionat les xarxes socials

Sant Pare:

En les oracions diàries que adreço a Déu, no deixo de resar per vostè i pel ministeri que el Senyor mateix li ha confiat, perquè pugui donar-li sempre força i alegria per a continuar anunciant la bella notícia de l'Evangeli.

Em dic Fabricio De Michino i sóc un sacerdot jove de la diòcesi de Nàpols. Tinc trenta-un anys i en fa cinc que sóc sacerdot. Desenvolupo el meu servei al Seminari de Nàpols com a educador del grup de diaques, i en una parròquia a Ponticelli, que es troba en la perifèria de Nàpols. La parròquia, recordant el miracle succeït en el mont Esquilí, rep el nom de la Mare de Déu de les Neus i en el 2014 celebrarà el primer centenari de la coronació de la imatge de fusta de 1500, molt estimada per tots els seus habitants.

Ponticelli és un barri degradat per la seva pobresa i alta criminalitat, però cada dia descobreixo veritablement la bellesa de veure el que el Senyor realitza en aquestes persones que es fien de Déu i de la Verge.

També jo, des que estic en aquesta parròquia, he pogut ampliar cada vegada més el meu amor confiat a la Mare celestial, experimentant, fins i tot en les dificultats, la seva proximitat i protecció. Per desgràcia,

fa tres anys que em trobo batallant contra una malaltia rara: un tumor just a l'interior del cor i, des de fa algun mes, amb metàstasi en el fetge i en la melsa. En aquests anys gens fàcils, no obstant això, mai no he perdut l'alegria de ser anunciador de l'Evangeli. També en el cansament percebo, veritablement, aquesta força que no ve de mi sinó de Déu que em permet desenvolupar amb senzillesa el meu ministeri. Hi ha una citació bíblica que m'està acompanyant i m'infon confiança en la força del Senyor, és la d'Ezequiel: «Us donaré un cor nou, ficaré dins de vosaltres un esperit nou, arrencaré de vosaltres el cor de pedra i us en donaré un de carn» (Ez 36,26).

En aquest temps ha estat molt propera la presència del meu bisbe, el card. Crescenzo Sepe, que em recolza constantment, encara que de vegades em diu que reposi per no cansar-me massa.

Regracio Déu també pels meus familiars i els meus amics sacerdots que m'ajuden i sostenen sobretot quan faig les diferents teràpies, compartint amb mi els diversos moments d'inevitable sofriment. També els meus metges em recolzen moltíssim i fan l'impossible per trobar els tractaments adequats per a mi.

Sant Pare, m'estic allargant massa, però solament vull dir-li que ofereixo al Senyor tot això pel bé de l'Església i per vostè d'una manera especial, perquè el Senyor el beneeixi sempre i l'acompanyi en aquest ministeri de servei i amor. Li prego que m'afegeixi a les seves oracions: el que demano cada dia al Senyor és fer la seva voluntat, sempre i a tot arreu. Sovint, és veritat, no demano a Déu la meua curació, sinó la força i l'alegria de continuar essent un testimoni veritable del seu amor i un sacerdot segons el seu cor.

Segur de les seves paternals oracions, el saludo devotament.

Celebrat un recés de catequistes

El dissabte 14 de desembre un grup de quaranta catequistes de la diòcesi van participar en un recés d'Advent organitzat per la Delegació de Catequesi a l'escola del P. Coll de Vic; s'hi van sumar també deu persones de l'Escola de Formació de Laics. El bisbe Romà va predicar la meditació d'Advent i va presidir l'eucaristia.

Crònica breu de la segona visita pastoral a l'Arxiprestat de Vic (III) |

Mn. Joan Casas

La Guixa

El diumenge dia 20 d'octubre es féu la visita a la parròquia de Sant Martí de Santfores (la Guixa). El bisbe concelebrà amb els pares Felipe i Juan, deixebles de Jesús i de Sant Joan Baptista. En l'homilia comentà l'evangelí d'aquell diumenge: «El Fill de l'home, quan vingui, trobarà fe a la terra?» (Lc 8,18), i ens exhortà a ser forts en la fe. S'acabà amb l'exposició del Santíssim i els agraïments. El prelat saludà la gent al capdavant de l'església i s'acabà amb una reunió de col·laboradors a la sala de la rectoria. Que Déu beneeixi la seva bona voluntat.

Terra Santa

Del 22 al 29 d'octubre, el senyor bisbe presidí el pelegrinatge diocesà a Terra Santa. Érem etantacinc persones de tota la diòcesi. Seguint els passos de Jesús, pregàrem per ella a Natzaret, a la muntanya de les Benaurances sobre el llac de Galilea, a Jericó, a Betlem, al Sant Sepulcre de Jerusalem i, al Pretori, a la capella de l'Eccehomo de la Via Dolorosa.

Sant Vicenç de Malla i Sant Esteve de Múnter

El dia 1 de novembre, festa de Tots Sants, es féu la visita a Sant Vicenç de Malla i a Sant Esteve de Múnter. El senyor rector, Mn. Josep Molist, rebé el senyor bisbe i l'acompanyà amatentment. En les eucaristies el prelat exhortà a ser fidels a les benaurances (Mt 5,1-12), seguint l'exemple dels sants, tots els amics nostres, coneguts o desconeguts. Malla dominava la boirina matinal de la plana i Múnter exultava amb la reconstrucció de l'altar major barroc, que se salvà de la crema de l'any 1936. En tots dos llocs s'anà a pregar pels difunts al cementiri.

L'endemà es visitaren els malalts i la gent gran de les dues parròquies. I, al tombant de la tarda, el bisbe presidí la trobada dels principals col·laboradors de les dues comunitats. Eren dinou al voltant de la taula de la bonica rectoria de Malla. Anaren sortint les activitats que s'estan fent: el modernitzat novenari de Malla que es manté des de fa setanta-cinc anys, les festes principals que se celebren, les capeletes que circulen pels casals i masos, el salpàs que

es conserva. S'està activant un servei de Càritas. Mn. Josep Molist, també rector de Tona, parlà dels cursets Alfa que s'hi estan propagant.

«En aquesta parròquia, quan hi ha una necessitat, tothom s'hi aboca», digué un dels capdavaners. Aquesta meravellosa frase defineix l'esperit de Malla i Múnter. Sobre la taula quedà la qüestió del jovent, que no segueix. Malauradament això és comú a la majoria de parròquies del bisbat.

Sant Quirze i Santa Julita de Muntanyola

El diumenge dia 3 de novembre, visita a Sant Quirze i Santa Julita de Muntanyola, a les deu del matí. El senyor rector, Mn. Pere Casas i Font, esperava el senyor bisbe a la porta de l'església. Esplèndid balcó sobre boscos i masos, en dia assolellat. La gent anà arribant mentre el prelat admirava els bonics retaules perfectament restaurats. Quina església més bonica!

En la missa estacional comentava l'evangelí de Zaqueu (Lc 19), posant la seva sincera conversió com a model a imitar. Exposició del Santíssim, agraïments i pisolabis familiar a la sala baixa de la vella rectoria.

Santa Eulàlia de Riuprimer

A les dotze, Santa Eulàlia de Riuprimer. Missa solemne amb confirmacions. L'església s'anà omplint i el cor s'anava preparant. De veritat que feia goig. En la homilia el bisbe exhortà a seguir el camí de conversió de Zaqueu de Jericó. Per a això Jesús ha vingut. Per a transformar les nostres vides. La celebració fou molt ben preparada i magníficament cantada. L'enhorabona al cor. Al final, benedicció amb el Santíssim, agraïments i llarga salutació als confirmats i a les famílies. Trobada a la sala de la rectoria amb un grup de col·laboradors i dinar familiar.

A la tarda el bisbe visità la capella del mas Dalmau. També el Casal de la gent gran. Hi tingué una rotllana d'intercanvi molt animada i interessant. Amb preguntes espontànies i boniques intervencions. I s'acabava la jornada visitant un malalt.

Salus populi Romani, ora pro eo! | Valentí Miserachs, prev.....

Quan, l'endemà mateix de la seva elecció a la seu de Pere, els de Santa Maria la Major vam tenir la sorpresa i el goig d'acollir el papa Francesc en una emblemàtica visita a la patrona de Roma, ens va quedar molt clar que vindria sovint a resar als peus de la «Salus Populi Romani». I així ha estat. En els pocs mesos que porta de pontificat l'hem vist ja set vegades venerant la bella i antiga icona bizantina, emmarcada pels marbres i bronzes de la capella paulina, així anomenada perquè fou el papa Pau V qui la féu construir a primeries del segle XVII, on fou traslladada des de la nau de la basílica; encara cada any, el darrer diumenge de gener, celebrem solemnement aquest trasllat. Sí, la tendra devoció de Francesc envers la Verge és una de les més captivadores marques del seu pontificat.

Han estat visites ràpides, llevat de la del 4 de maig de l'any passat, que fou pública, amb la pregària del rosari i amb gran participació de poble. Hi vingué també tant abans com després del seu viatge al Brasil en ocasió de les Jornades Mundials de la Joventut; en tornar, va fer ofrena a la Mare de Déu d'una pilota de futbol. Generalment sol depositar damunt l'altar un pom de roses blanques abans d'agenollar-se i pregar uns minuts en silenci.

El dia 5 de desembre passat vaig tenir la sort de concelebrar amb Francesc a la capella de Santa Marta i escoltar una d'aquelles delicioses homilies que no et deixen mai amb les mans buides. En passar després a saludar-lo, vaig ser presentat com a «director emèrit» de

l'Institut de Música Sacra, però jo li vaig recordar que era mestre de capella de Santa Maria la Major. Vaig notar que se situava de seguida, ja que se m'adreçà en castellà. Vam parlar de la imminència de la festa de la Puríssima i, en pregar-lo jo que vingués a visitar la «Salus», em va respondre decidit: «Sí, vendré, després de la cerimònia en Piazza di Spagna.» Li vaig recordar que a les cinc de la tarda teníem les vespres, i em va dir tot divertit: «iNo se preocupen, me meteré en medio!» Va venir, però, abans de les vespres. I, per tal que ningú no gosés posar-li traves, ho va anunciar públicament a l'hora de l'*Angelus* des de la finestra del Palau Apostòlic. Ara penso que poc li deu agradar, a Francesc, aquesta denominació, tant és així que no s'hi vol estar! No oblidem que el nostre Dr. Masnou, ja des dels anys del Vaticà II, va fer canviar el nom de «palau» pel de «residència episcopal».

La darrera visita del papa Francesc a la nostra basílica fou la de Cap d'Any, festa de la «Theotokos». Es va presentar a quarts de cinc de la tarda sense, com qui diu, ni avisar; el cardenal arxiprest ho va saber cinc minuts abans. Es trobaven a la basílica diversos grups d'estudiants, un d'ells argentí. Quan es van adonar de la presència papal, de visques, crits i llàgrimes, no en vulgheu més! Amb l'aldarull que es va formar, al Papa li van caure fins i tot les ulleres!

Beneït Francesc! Puix que n'ets tan devot, que la «Salus Populi Romani» et guïi i et protegeixi sempre.

Pel·lícules | Doce años de esclavitud.....

EUA, 2013. Director: Steve McQueen. Intèrprets: Chiwetel Ejiofor i Michael Fassbender. Drama. Basada en un fet real ocorregut en 1850, narra la història de Solomon Northup, un culte músic negre —i home lliure— que vivia amb la seva família a Nova York. Després de compartir una copa amb dos desconeguts, Solomon descobreix que ha estat drogat i segrestat per a ser venut com a esclau en el Sud en una plantació de Louisiana. Renunciant a abandonar l'esperança, Solomon contempla com tots al seu voltant sucumbeixen a la violència, a l'abús emocional i a la desesperança. Llavors decideix córrer riscos increïbles i confiar en la gent menys aparent per intentar recuperar la seva llibertat i reunir-se amb la seva família.

rança, Solomon contempla com tots al seu voltant sucumbeixen a la violència, a l'abús emocional i a la desesperança. Llavors decideix córrer riscos increïbles i confiar en la gent menys aparent per intentar recuperar la seva llibertat i reunir-se amb la seva família.

full diocesà | Solsona i Vic.....

DIRECTORS:

VIC: Xavier Bisbal
Santa Maria 1, 08500 VIC
Tel. / Fax 93 885 07 09
Correu electrònic:
mitjans-comunicacio@bisbatvic.com
SOLSONA: Júlia Ayala
Plaça Palau 1, 25280 SOLSONA
Tel. 973 48 06 19
C/e: mitjans@bisbatsolsona.cat

EDICIÓ: Mitjans de Comunicació Social de cada Bisbat.

REDACCIÓ: Santa Maria, 1 - 08500 VIC
ADMINISTRACIÓ:

Rda. Camprodon 2, 08500 VIC
Tel. 93 886 15 55 / Fax 93 88919 09
IMPRESSIÓ: Gràfiques Diac,
Ronda Camprodon 2, 08500 Vic

DIPÒSIT LEGAL: 14.355/60